

„О, да, азъ знамъ вече, какво е пари“, отвърна Полъ. „Ала туй не мисля азъ, татко. Азъ мисля, какво нѣщо сж паритѣ изобщо? Какво могатъ да направятъ паритѣ?“

Господинъ Домбей го поглади мило по главата.

„Паритѣ всичко могатъ!“ рече той.

„Защо тогазъ паритѣ не ми запазиха моята майка?“ додаде дѣтето. „Бихъ желалъ да зная, защо паритѣ не запазиха мойта мама“, повтори то замислено.

Господинъ Домбей се слиса и даже се изплаши малко, защото до сега Полъ не бѣ продумалъ нищо за майка си. Отдѣ чедото му усѣщаше, че нѣма тая, която то никога не е познавало? Да не би той самъ да е прѣстаналъ съвсѣмъ да мисли за нея? Той жалѣше много, че загуби майката на дѣтето — ала най-сетнѣ, до като му оставаше още живъ сина, той нѣмаше нужда отъ никого, нито даже отъ Флоренца, сестричката на Пола; защото Полъ бѣ за строгия, твърдия човѣкъ все и вся.

Той се тѣшеше, че единъ день малкиятъ ще заеме неговото мѣсто въ голѣмото търговско заведение, което бѣ извѣстно и зачитано отъ дълги години подъ фирмата „Домбей и Синъ“, и искаше да го приготви още отъ дѣте за търговецъ. Всичката нѣжностъ, на която той бѣ способенъ, я разпилѣваше върху ранозрѣлото момченце. За своята дъщеря Флоренца той не оставяше нищо; даже нѣщо повече: той все повече съзнаваше, безъ да иска да се убѣди въ това, че сѣкашъ нѣкакво чувство на умраза растѣше у него къмъ хубавото момиче, което отъ година на година заприличваше все повече и повече на майка си. Полъ бѣ привързанъ къмъ сестра си съ дълбока и чистосърдечна обичъ, която, както господинъ Домбей добрѣ прѣдугаждаше, той не проявяваше къмъ своя татко никакъ.

Слѣдъ кжсо мълчание, Полъ потърка своитѣ малки очички и поде наново:

„Пари не могатъ и мене да направятъ здравъ и силенъ, нали, татко?“

„Ти си тѣй здравъ и якъ, както сж обикновено такива малки люде!“ отвърна господинъ Домбей.

Полъ поклати отрицателно глава. „Азъ не съмъ тѣй якъ и здравъ като Флоренца“, рече

той. Понѣкога съмъ тѣй уморенъ, и всичкитѣ членове на тѣлото тѣй ме болятъ, че не зная какво да прѣдприема“.

Понеже тоя разговоръ обезпокои малко господина Домбея, той заржча да повикатъ още на другия день лѣкаря, който даде съвѣтъ да пратятъ малкия на море да диша извѣстно врѣме укрѣпителенъ морски въздухъ. Ето защо, придружени отъ госпожица Викамъ, тѣхната надзорница, Полъ и Флоренца отпътуваха за Брейгтонъ, дѣто се настаниха въ дома на една извѣстна госпожа Пейпчинъ и заживѣха подъ нейно покровителство.

Г-жа Пейпчинъ бѣ една непривѣтлива стара дама, която се прѣпитаваше изключи-

телно отъ надглеждане на болни дѣца, или на такива, чиито родители бѣха въ пѣтуване, тя отглеждаше дѣцата прѣзъ това врѣме. Тя не можеше много да ошастливи тия бѣдни червейчета, ала при все това минаваше за прилежна стопанка. Полъ усѣти веднага нѣкакво отвръщение къмъ нея и ѝ го каза право въ очитѣ.

„Не вѣрвамъ никакъ, че ще Ви обикна“, обясняваше той. „Искамъ да си отида отъ тукъ. Туй не е нашата кжща!“

„Не — тази кжща е моя!“ отвърна госпожа Пейпчинъ.

„Много непривѣтлива кжща!“ добави Полъ.

„Но ние имаме тукъ много по-грозни стаи